

✠ ПОРАНАЈ БОГ

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

2. číslo

Budyšin, februar 1959

Lětnik 9

Hrono na měsac mały rózka 1959

Njemóžeće so wustejec na znamjenja časow? Mat. 16, 3

Ježus reči tak k swojim přečiwnikam, k farizejskim a zaducejskim. Woni su sej mjenujcy wot njeho znamjo, dziw z njebjes, móčne a wiđzomne zjewjenje, žadali, kotrež by jim cyle jasne dopokazało, zo je wón Boži Syn a wěšćený mesias. Tajke znamjo pak Ježus raznje wotpokazuje. Wjele bóle pokazuje na druhe znamjenja, mjenujcy na znamjenja časow, na znamjenja doby, kotrež woni nětko runje dožiwjeja. Ježus čini tola znamjenjow a dziwow dosć. To je to samsne, štož bě prjedy jatemu Janej dał prajić, jako tón trochu dwělowaše, hač je Ježus tón, kiž ma přińć, abo dyrbjeli na druheho čakać. Tehdom wotmołwi Knjez: „Slepi wiđza, chromi chodža, wusadni budu wučisceni a hłuši słyša, morwi stawaju a chudym budže ewangelij předowany.“

Jan je tehdom drje wěrił, jeho přečiwnicy pak, kiž móžachu wšědnje ze swědkami jeho skutkow a předowanjow być, njewěrjachu. Wěru pak sebi Ježusowe skutki a słowa žadachu. Woni pak chychu na lóše a přijomniše wašnje předswědčeni być, bjez wěry a bjez wosobinskeho rozsudženja. To pak njemóže Ježus nikomu zalutować, — tehdom kaž džensa.

Někotry džensa praji: „Ja bych hnydom wěrił, bych-li wjace wiđzomneho nazhonil z Ježusom a z Bohom. Bych hnydom wěrił, zo je wěčne žiwjenje, bych-li to dožiwił, zo so morwy zaso wožiwi. Bych woprawdže wěrił, zo je lubeho a praweho Boha, bych-li někotry bjezbóžny a zły čłowjek hnydom pochłostany byl.“

Tak jara pak Bóh Knjez nam čłowjekam wěc njewolóža, zo tajke hłupe přeča dopjelnja. Jeho woči hladatej na wěru! A prawa wěra so woprawdže wustejci na

24. februara naš kublanski džen

Šesty raz wotmějemy w małym rózku tutoho lěta naš nam luby a zwučeny kublanski džen za wšitkich serbskich duchownych, předstejerjow, kantorow, katechetow, přistajenych a druhich sobudželaćerjow cyrkwy.

Hłowny temat rěka lětsa:

„Wodaj nam naše winy, jako my wodawamy našim winikam“

1. Serbska Boža služba. Přěduje farar M j e l t k a - Klukšanski. (Prošu přinjesće sebi swoje serbske spěwarske sobu abo kupće sebi je tam!)
2. Přěni přednošk: „Wodaće hrěchow — centralna hłowna wučba našeje křesćanskeje wěry“ (Přednošuje farar L a z a r - Hodzijski).

3. Druhi přednošk: „Lubosć a tutón swět“ (Přednošuje sup. W i r t h - Njeswaćidlski).

4. Wšelake rozprawy a rozmołwa.

Zjězd so započnje pónđzela, 24. februara, 9.30 hodž., w Budyšinje na Hornčerskej hasy č. 23 (wosadni dom) a skónči so wokoło 16 hodž. Čopla poliwna so připołdnu poskića. Přinjesće sebi k tomu swoje pomazki sobu!

Nětk Was wšitkich, lubje a přečelnje na tutón kublanski džen přeprošujemy. (Wosebite přeprošenje na jednotliwcow njerozsćelemy!)

Serbski ewangelski
cyrkwinski džen

f. L a z a r - Hodzijski

Póst

Zbóžne čerpjenje

Štož chce za mnu chodzić, wzmi swój křiž na so a chodž za mnu! Z Ježusom nam čerpjeć dajće, zo so jemu runamy. Što je k tomu zwólniwy? Njewotřasuje tebe zyma, luby čitarjo, hdyž tajke a podobne słowa čitaš? Našeho

Knjeza dla čerpjeć? Jeho dla wumrěć? — Ach, ně! Jeho dla najmjeńši wopor na so wzać, što to dokonja?

Słyšće, što je nam napisane wo smjerći Polykarpa († 155 po Chr.)

Rozprawjamy wam, lubi bratřa, wo dońće zbóžneho Polykarpa. Prokonsul bě dał mnohich křesćanow w teatře hróžbnje wotprawić. Tuž nadobo započachu wołać: „Preč ze wšěmi bjezbóžnymi! Pytajće Polykarpa!“ Polykarp běše na styckne prošnje swojich přečelow na kraj wučeknył. Jeho přesćehowarjo běchu dweju služobnikow zajeli a jedyn z njeju bě pod čwělemi přeradził, hdže so Polykarp chowaše. Hdyž běchu wječor pozdže po njeho přišli, spaše wón na lubi. Wot tam by zlóčka čeknyć móhl. Wón pak

znamjenja časow, wě, kelko je Bóh dobrotow wopokazał, dziwa so na tym, kak wulka a krasna Boža stwórbja je, raduje so na tym, zo je Bóh swět tak lubował, zo je swojeho jeničkeho narodženeho syna dał. Haj wšak, wón nazhonja we wěrje dziwy a zaso dziwy, tež při domapytanju. Njeh wšitcy nawuknjemy, so bóle wustejec na znamjenja, kotrež Bóh Knjez tež w našim žiwjenju nam pokazuje. La.

to wotpokaza ze słowami: „Knjezowa wola njech so stanje.“ Wón přińdže dele a sej z nimi bjesadowaše. Jeho tajkeho widžo džiwaču so, zo móže tak wjesoly byc. Da jim jědz a piće přinjesć a jich prošeše, zo bych u jemu hodžinu chwile dali za modlenje.

Hdyž tak daloko běše, sadžichu jeho na wósla a dowjedzechu jeho do města. Jako tam dóńdzechu, započu lud žalostnje wołać.

Prokonsul jeho napominaše: „Měj smilnosť ze swojej starobu. Hań Chrystusa, a ja će pušču.“ Polykarp pak wotmołwi: „86 lět jemu služu, a wón mi njeje ženje žaneje zlóšće činił. Kak móhl ja svojeho krala hanić, kotryž je mje wumóhl?“ Prokonsul hrožeše: „Džiwiwje zwěrjata mam, jim dam će čisnyć, jelizo so njewobroćiš.“ Polykarp wotmołwi: „Zawclaj je. Wobroćenje wot lěpšeho k hubjeńšemu je za mnje njemóžne.“ Hišće raz spyta prokonsul: „Njeboješ-li so zwěrjatow, chcu će z wohenjom skludzić.“ Polykarp praješe: „Z wohenjom mi hrozysz, kotryž tola jenož jenu hodžinu so pali a potom hasnje. Wězo, ty však ničo njewěš wo wohenju

sudneho dnja a wo wěčnym chłostanju, kotrež čaka na bjezbóžnych.“ Tuž pósła prokonsul swojeho pósła do cyrkusa a da tam wozjewić: „Polykarp je so sam jako křesćan wuznał.“ Tuž žadaše sej lud jenohłósnje, zo ma so Polykarp žiwu spalić.

Lud hnydom z domow a kupjelow přinošowaše drjewo a walčinu. Hdyž běše hromada nanošena, sleče so Polykarp swoju drastu, wotwjaza sej pas a spyta sej sam črije wzuć, štož hewak ženje sam nječinjše. Hdyž chcychu jeho k drjewu přibić, praješe: „Wostajće mje! Tón, kiž mi móc dawa woheń znjesć, da mi tež móc, zo budu změrom na šćěpowcu stać.“ Tuž jeho njepřibichu, ale přiwjazachu jeho. Wón so modleše: „Knježe Božo, Wótče twojeho lubeho Syna Jezom Chrysta, přez kotrehož tebje spóznajemy, tebje chwalu, dokelž sy mje za hódneho spóznał, zo směm mjez matrarjemi kelich twojeho Syna pić.“ Potom mužojo založichu woheń. My pak pozdžišo jeho kosće zezbérachmy, přetož běchu nam drohotniše hač dejmanty a złoto a chowachmy je na swjatym městnje.

njechaše so to jemu prawje poradzić. Džěco piakaše přeco hišće. Tuž přińdže Awdejič na mysl, džěsću z porstom hrozyc: zběha porst, bliži so z nim džěsću hač k samej hubje a dže potom zaso z nim wróco. Do hubki džěsću porst njetyka, přetož je čorny ze smolicu. Džěco widžeše porst, změrowaše so najprjedy a započnje so skónčnje smějkotać. Awdejič so wjeseleše, žona pak jědzeše a powědaše, što je a hdže chce.

„Mój muž“, praješe wboha žónska, „je něhdže daloko přec a ničo wjace wo nim njeslyšu. Běch za kucharku, jako džěco porodžich. Z džěsćom njechachu mje wobchowac. Tak sym nětko hižom třeci měsac bjez zaslužby a w najwjetšej nuzy. Wšitko, štož mějach, je přetrjebane. Sym pola žony klamarja pobyła, pola kotrehož jena z našeje wsy služi. Ta mi slubi, zo chce mje wzac. Měnjach, zo móžu tam wostać, ale wona mi praješe, zo dyrbbju na nowy tydzeń zaso přińc. Wona bydli tak daloko, a ja sym tak sprócna, a tež za moje džěcatko běše to dračina. Naju zbože jenož je, zo namaj hospoza z lutej smilnosťu hišće darmo bydlić da. Hewak bych njewědžala, što bychmož činić dyrbbjaloj.“

Awdejič zastona a so woprašu: „Nimaš tola žaneje čopleje drasty?“

„Kak bych móhla čoplu drastu měc, luby přecelo? Wčera sym poslednje rubiško za 20 kopekow předała.“

Žónska dóńdže k ložu a wza džěco. Awdejič pak stany, wobroći so k scěnje a pytaše a přinješe stary pjezl. „Jowle, wzmi!“ praješe, „tón kruch je drje stary, ale za zawalenje so hišće hodži.“

Žona pohlada najprjedy na pjezl, potom na starca, wza pjezl do ruki a započu plakać. Awdejič so wobroći a zalěze spody loža, pytaše w kofru a sydny so zaso žonje napřeco. Žona pak rjekny: „Chrystus tebje požohnuj, džědo! WÓN drje to tež běše, kiž je mi dał před twoje wokno stupić. Hewak by mi moje džěco zmjerzlo. A tež tebi je WÓN, naš luby Zbóžnik, prikazał, zo by z woknom pohladał a so na mni w mojim njezbožu smilił.“

Awdejič so posměwkný a džeše: „Haj, WÓN je mi to prikazał. Tak bjez přičiny tola ženje z woknom won njehladam, lubuško.“

A Martyn powědaše tež žónskej wo svojim sonje, kak je hlós za-

Hdžež je lubosć, tam je Bóh

Law Tolstoj

(Pckročowanje a skónčenje)

Šćěpanyč woteńdže, Martyn naliny sej hišće jedyń čaj, zrumowa sudobje a sydny so zaso k woknu, zo by pjeńk štepał. Wón štepa a hlada z woknom: na Chrystusa čaka a myslí sej přeco hišće na njeho a jeho skutki. Wšelkich słowow Chrystusowych so dopomina. Wobsedžer doma ze susodstwa džěše nimo w swěcacych črijach. Po nim přińdže pjekar z wulkim korbom. Wšitcy džěchu nimo. Nětko pak přińdže před jeho wokno žona we wołmjanych nohacach a burskich črijach. Wona džěše nimo a wosta srjedž woknow stjeo. Awdejič pohlada z woknom horje a wuhlada cuzu žonu w špatnej drasće z džěsćom na lóncu. Při muri steji z chri-bjetom přećiwo wětrej a chce džěco zawodžec, ale nima ničo praweho za to: jejna drasta je za lěco přihotowana a je hižom do-džeržana. Awdejič slyši, kak džěco plaka. Mać chce jo změrowac, ale njedokonja to. Awdejič stawa, dže z durkjem won po schodže horje a woła: „Lubuško!“ Žona to slyši a so wobroća.

„Što stejiš ze svojim džěsćom w zymje? Pój tola do jstwy! W čoplym z nim skerje dočiniš. Jowle!“ Žona so džiwa. Starca widži w šórcuchu, nawoči na nosu. Wón tam steji a ju woła. A wona dže k njemu. Džěše schód za nim dele, zastupi do jstwy, a starc dowjedže ju k ložu.

Posydń so, lubuško, jow“, praješe, „bliže ke kachlam. Budžeš so wohrěwac a swoje džěco čěšić.“

„Njejsym sama hišće ničo jědla“, praješe žona, ale wza tola džěco, zo by jo čěšila. Awdejič wiješe z hlówu dóńdže k blidu, wza šklju, wočini kachle, liny do šklě něšto kałoweje poliwiki a wza hornic z hejdušku won. Hejduška pak njeběše hišće zwarjena. Tuž wza jenož kał a staji jón před nju na blido. Potom přinješe chlěb a položi jón tež na blido. „Posydń so“, praješe, „jěš, lubuško. Ja chcu mjez tym pola džěsća sedžec. Sym sam džěci měł a tuž wěm, kak z nimi wobchadžec.“

Žona so pokřižowa, posydny so a započu jěsc. Awdejič pak so sydny k džěsću na ložo. Awdejič mjaskaše z hubu, ale bjez zubow

slýšal a kak je jemu Knjez prajil, zo chce džensa k njemu prińć.

„Wšitko je možne“, praješe žona. Stany, položi sej pjezl na lńoco a zawali džěćo do njeho, pokloni so a dzakowaše so Awdejičej hišće raz.

„Tola wzmi Chrysta dla“, praješe Awdejič a da jej jedyn 20-kopekowski. „Dńodń sej po swoje rubiško!“

Žona so pokřižowa, a tež Awdejič so pokřižowa a přewodžeše žńonsku horje. Hdyž běše žona won, zjě Awdejič swoju kałowu poliwku, zrumowa blido a sydney so zaso k swojemu džěću. Džěłajo mysli stajnje na wokno. Hdyž je před woknom ćmowe, hlada hnydom horje, što nimo dže. Znaći chodžachu nimo, tež njeznaći, ale nchtńo, kiž by jemu wosebje nadpadnył.

Tuž widži Awdejič: Runje před jeho woknom pozasta stara wikowarka. Wona ma korb z jablukami w ruce. Jenož hišće někotre su jej zwostale, druge je wšitke rozpředała. Na ramjenju ma hišće měch z třěskami, kotrež je sej něhdže na twarnišću nahromadziła. Nětko je ducy domoj. Měch ju tńoći, a tuž chce jńn sej na druge ramjo wzac. Měch je wotpoložila, korb z jablukami bě k stołpej stajila a nětko přetřasuje třěski. Tuž přiběža hńlćec a roztorhanej ćapku, hrabny jabluko z korba a chcyše dale běžeć. Stara wikowarka to pytny a dosahny hńlca za rukawu. Hńlćec pjerješe a chcyše so wottorhnyć, stara pak jeho z woběmaj rukomaj dzeržeše. Hńlc škrěći a stara sakruje. Awdejič njeměješe ani chwile svoje šidlesko do blida tyknyć, ale ćisny je na dno a wuskocńi z durjemi. Po schodze so zakopny a spušći nawoći. Hdyž bě Awdejič na drohu přiběžal, měješe žona hńlca za wlosy, jeho třaseše a chcyše jeho pńlcajej dowjesć, hńlc pak so wobaraše a přeješe wšitko.

„Njejsym ničo wzal“, praješe, „što mje biješ? Pušć mje!“ Awdejič jeju džěli, wza hńlca za ruku a praješe: „Pušć jeho, wowka, a wodaj jemu Chrystusa dla!“ „Ja chcu wodać, ale tak, zo budže na to spominać. Na policiju chcu z tutym njedočinkom.“

Awdejič poča staru prosyc: „Pušć jeho, wńn to ženje wjace njebudže ćinić. Pušć jeho Chrystusa dla.“ Žona pušći hńlca, a hńlc chcyše ćeknyć, ale Awdejič jemu njeda. „Proš wowku wo wo-

daće“, praješe jemu. „a njećin to ženje wjace. Sym tola sam widzal, kak sy jabluko wzal.“ Hńlćec započa plakać a prošeše wo wodaće.

„Tak je prawje! Nětk dostanješ tež jabluko.“ Awdejič wza z korba jabluko a da je hńlcej. „Ja ći zaplaću!“ praješe starej žonje.

„Z tym tajkich njedočinkow hišće dokazyš“, praješe wona. „Tajkemu dyrbiš tak zaplaćić, zo so cyly tydzeń wjace sydney njemůže.“

„Luba wowka, tak by bylo, by-li po nas šlo, ale pola Boha je hinak. Hdyž chcyli tajkeho hńlca jeneho jabluka dla chńostać, što dyrbał potom Bńh z nami našich hrěchow dla ćinić? Bńh je nam prikazał, wšitkim wodawać“, praješe Awdejič, „hewak nam Wńn tež njewoda, a tajkemu njerozumenu najbńle.“

Wikowarka nygaše z hńowu a stonaše: „Haj, tak je drje“, praješe, „ale tele hńlčata su přewulke njedočinki.“

„Potom dyrbimy my stari jich powućić“, praješe Awdejič.

„Tež ja sej tak myslu“, praješe stara žona. „Ja mějach jich sydom, ale jenož jena džowka je wostala.“ A nětko poča powědać, hdže a kak ze swojej džowku bydli a kelko wnučkow ma. „Wjele mocow wšak wjace nimam“, praješe, „ale tola hišće džělam. Džěćatkw je mi žel. Su wšak tež zawěrnje dušne džěći. Nchtńo njeje tak ke mni kaž wone. Aksjutka hewak k nikomu njeńdže, ale hdyž mje widži, woła: wowka, luba wowka, dušnička wowka . . .“

A stara žona bě wša mjehka. „Džěći su wšak džěći. Njeh dže w Božim mjenje“, na hńlca pokazuju praješe. Hdyž chcyše měch na ramjo wzac, pńiskoći hńlc prajo: „Daj mi jńn njesć. Mam samsny puć kaž ty.“ Wikowarka z hńowu třaseše a napołoži hńlcej měch. Tak hromadže woteńdžestaj.

Hdyž bě Awdejič za nimaj hladał, wrńoći so zaso. Na schodze

namaka nawoći — njeběchu so rozbiłe. Zběhny šidlesko a sydney so k džěću. Mało běše nadžěłal, hdyž so směrkaše, zo njemůžeše žanu kosmu wjace nawoblec. Lampar džěše nimo, zo by swěcy zaswěćil. „Tež ja dyrbjju sej lampu zaswěćić“, praješe sam při sebi. Zaswěći swoju lampku, powěsny ju a džěłaje dale. Jedyn škńrn doćini. Wńn sej jńn wot wšěch bokow wobhlada: běše so jemu derje poradil! Swńj grat položi do boka, zmjeće kožane kuski z blida a wza Ewangelij z polcy. Chcyše jńn poprawom tam woćinić, hdžež běše wćera šlebjerdku kože položil, ale kniha so jemu hinak woćini. Na wćerawši sńn so dopomni. Tuž nadobo zaslyša kaž stupanje zady sebje.

Awdejič so wobroći — a widži zawěrnje, tam steja ćłowjekojo w ćmowym kuće, ale jich spńznać njemůže. Hńs jemu do wucha šepa: „Martynje, njejsy mje spńznał?“ „Koho?“ praša so Awdejič. „Mnje“, praji hńs, „to sym tola ja.“ A z kuta džěše Šćěpanyć. Wńn so smějkota a rozplunje kaž dym a njeje wjace.

„Tež to sym ja“, praji hńs. A z kuta dže žona z džěsćom. Žona so smějkota, a džěćo so směje, a wobě so minjetej. „Tež to sym ja“, praji hńs. A stara žona a hńlc z jablukom džetaj z kuta. Wobaj hladataj přećelnje a so minjetaj. Awdejičej běše tak radostnje wokoło wutroby, pokřižowa so, staji sej nawoći a poča w Ewangeliju ćitać, hdžež bě jńn woćinił:

„Přetož ja sym hńodny byl, a wy sće mje nasycili; ja sym lačny byl, a wy sće mje napojili; ja sym hńsć byl, a wy sće mje hospodowali . . .“

A dale ćitaše: „Štož sće ćinili jenemu z mojih najmjenšich bratrow, to sće mi ćinili.“ Nětko wědžeše Awdejič, zo jeho sńn jeho njebě zjebal. Wńn wědžeše nětk, zo bě Zbńžnik na tutym dnju k njemu pńišoł, a wńn, Awdejič, bě jeho zawěrnje hospodował.

Wosadne žiwjenje w Klukšu w lěće 1958

Wukřićilo je so 47 džěći, z tutech bě 26 hńlcow a 21 holcow. Konfirmowanych bu 44 džěći, z tutech běchu 25 hńlcow a 19 holcow. Wěrowane bu 27 porow. 36 stawow našeje wosady zemrě, z tutech běchu 6 wudowcow, 12 wudowow, 12 ženjenych mužow,

3 wudate žony, 1 mńodženc a 2 džěsći. Spowědnych mějachmy 821, z tutech běchu 543 žonow a 278 mužow. Bože słužby, wosebje serbske, móhli lěpje wopytane być, w přerězku mějachmy na njedzelu 212 wosadnych. Na serbskich kemšach je něhdže 25

wosobow, to je jenož mała horstka tych, kiž su serbskeho pochada. Zběrki běchu scěhowace: Nazběrachmy we Božich službach 3246 hr., z toho wobchowachmy za našu wosadu 1528 hr., zbytk dósta krajna cyrkej. Na dróhach nazběrachmy 690 hr., z toho dósta krajna cyrkej 551 hr., za wosadu wobchowachmy 139 hr.!

Runjež su so pornjo druhim lětam zběrki wo něšto pomjeńšile, njeje tola woporniwość wosadnych pozhubiła spominajo na to, zo su nam naši wosadni za nowe zwony, kiž smy njedźelu, 15. julija 1956, poswjećili, něhdže 1400 hr. přinjesli, a hišće samsne lěto smy so zmužili na motorizowanje zwonow, za kotrež trjebachmy dalše 7000 hr. Tež tute nam wosadni darichu. Wězo njejsu wšitcy wopory přinjesli — skoro cyle wuzamknyła je so bohužel Nowa Wjes. Ale tež tam běchu někotři, kiž su rjane dary přinjesli.

Cyle wuzamknyła je so Połpica-Kislica, ale nic tohodla, dokelž njeměła za cyrkej ničo wyše, ně, Połpica-Kislica je sebi ze wšej lubosću po wójnje natwarila mału kapalku. hdžež so nětko husćišo wotměwaju Bože služby, Bože wotkazanja, křćenja, wěrowanja a pobóžnosće při chowanjach. A za tutu kapalku trjebachu tež zwón, kiž sebi Połpičenjo a Kisličenjo wot sakskeje wosady Ottendorf-Okrilla w léce 1957 za 1820 hr. kupichu a jón 10. nowembra 1957 poswjećichu.

A dale přijimamy wopory za našu cyrkej. Cyrkwinska wěža je z papjercom přikryta, jenož wjeršk z koporom. Dokelž je papjerc z časom přetrjebany, prócowaše so wosadny farar lěta dołho wo kopor, kotryž nam wokrjesna rada nětko skónčnje přidželi, tak zo můžeme lětsa wěžu z koporom kryć dać. Kopor je 6000 hr. plaćil a kryće budže nimale tosame plaćić. Tohodla prosimy wosadnych wo dalše dary. Su tu trěbne.

A naši wosadni njejsu skupi. Mamy jich hižo 3500 hr. nahromadženych. Njeh každy přinjesje swój dar a wopor.

K lětu chcemy w našim Božim domje nowe kachle twarić, kiž tež něhdže 6000 hr. plaća. A zaso budžemy wo dary prosyć a zaso budu naši wosadni za swój rjany a luby Boži dom woprować, kiž z Dawidom spěwaju: „Knježe, lubuju wobydlenje twojeho doma a město, hdžež twója česć bydli.“ (Ps. 26. 8) Me.

Z Malešec. Dejmantny kwas swjećeštaj na swjedženju Třoch Kralow, 6. 1. 1959, Jan Roharkec w Plusnikecach a Marja Teresia rodź. Nowakec. Wobaj staj hišće čilaj a strowaj. Roharkec džed, kiž je čas swjeho žiwjenja w ratarstwjje džěłał, pomha hišće džensa rad swojemu synej. — W Božim domje dóstaštaj jubilaraj Bože požohnowanje w rjanej nutřnosći, na kotrež so tež wosada bohaće wobdžěli. Bě to hodžina džaka Bohu lubemu Wótcej za jeho hnadu. — Sobotu, 31. januara 1959, bě pola Pawlencec w Brězyncce zloty kwas. 50 lět staj w swjatym mandželstwjje zwjazanaj Bjedrich Gusta Pawlenc a Hana Awgusta rodź. Penterec. Hnadypołne běchu tute 50 lět. Hišće před měsacami běštaj — wobaj swěrnaj kemšerjej — na kemšach. Bohužel nětk Pawlencec džed kusk choruje. — Bóh luby Knjez chcył dale jubilarom hnadny być! „To je starych króna, hdyž su wjele nazhonili; a jich česć je, hdyž so Boha boja.“

P. A.

Z Malešec. W zašlym léce bu w našej wosadze 23 džěci křćenych, 22 džěci konfirmowanych, 11 porow bu zwěrowanych a 15 wosobow pochowanych na pohrjebnišćomaj w Malešecach a w Delnjeje Hórce. 731 wosobow pobu k Božemu blidej. — Zajimawe je scěhowace přirunanje: Před sto lětami bu 80 džěci křćenych. 10 porow bu zwěrowanych a 42 wosobow pochowanych. — W Malešanskim Božim domje mějachmy na njedźelach a swjatych dnjach 91 Božich službow a to 66 w němskej a 25 w serbskej. řeči. Wosadne žony zeńdžechu so nimale každy mesac w Plusnikecach a w Delnjeje Hórce. Młode maćerje přińdžechu w Malešecach každy mesac hromadže. Muske wječory mějachmy jenož w zymskich měsacach. Młoda wosada — bohužel mała horstka! — schadzowaše so každu pónđzelu. Bóh chcył žohnować tež dale našu wosadu!

P. A.

Z Barta. W našej wosadze, kiž ma na 2113 ewangelskich dušow, so wukřěchu w léce 1958 28 džěci

(lěto přjedy 44), a to 15 hólcow a 13 holcow. — Paćerskich džěci bě jich 36 (35). — Připowědanjow smy 5 (16) a wěrowanjow 6 (15) měli. — Bože wotkazanje wužiwało je jich 941 wosobow, to je 20 mužow mjenje hač lěto přjedy; mjez nimi bě 353 mužow a 588 žonow. Ličba serbskich spowědnych je była jenož 172. — 23 (18) wosadnych smy pochowali, najmlódša bě 53 lět, najstarša nimale 94 lět stara. — Z cyrkwy je jich 17 wustupiło. — „Pomhaj Bóh“ čitaja 90 Serbow. — Wjele pjenjez a darow je so woprowało za wšelakore skutki lubosće, tak mjez druhim za wonkowne misionstwo 1617 hr., za Bethelske wustawy 394 hr., za našu wosadu 2146 hr. za krajne zběrki 1722 hr. a tak dale, zo njemůžeme tu wšě mjenować. Čitajo tajku cyrkwinsku rozprawu widziš drje jenož hoće ličby, ale zady nich stej žiwjenje, stej čłowjek, čłowjek před Bohom. A za to smy džakomni. Bóh žohnuj našu wosadu dale a daj jej rosć k tomu, kiž je ta hłowca, Chrystus.

Hrodžišćo. Serbske kemše njedźelu Judika, 15. měrca 1959, w 15.00 hodž. Přědować budže sup. Wirth-Njeswaćidlski.

Drježdžany. Přichodne serbske kemše budu njedźelu Okuli, 1. měrca 1959, popođnju w 15.30 hodž. w cyrkwi swj. Marka (Markuskirche Dresden-Pieschen). Přědować budže farar Lazar-Hodžijski.

Z Njeswaćidla. Zašu njedźelu, 1. februara 1959, mějachmy dla wulkeho sněha slaby wopyt na kemšach a so bojachmy slabeje zběrki. Čim wjetše bāše naše wjele, jako potom w Božim kašćiku jedyn 50-hriwnar nadeńdžechmy. Bóh Knjez žohnuj nam njeznateho darcěla. — W Njeswaćidle trjebamy wšak wjele pjenjez za překryće třěchi, kotraž je hač dotal hišće ze scínu kryta.

Farstwa maju pjenjezy za Pomhaj Bóh nětko plaćić na konto: Serbska ew.-luth. superintenditura w Njeswaćidle, nalutowarnja Njeswaćidlo (Sparkasse Neschwitz) č. 616. Tež dobrowólne dary móža so na tuto konto přepokazać.

Naklad Domowina. — Licenca č. 733. Wuchadza jónkróc za mesac. — Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. — Hłowny zamołwity redaktor: superintendent G. Wirth-Njeswaćidlski Čisć: III-4-9, Nowa Doba, čisćernja Domowiny w Budyšinje.